

Z náhradníka vítěz prestižního evropského dostihu Žokej Minařík dosáhl v Baden Badenu životního úspěchu

V pravý čas na pravém místě byl v neděli 5. září žokej Filip Minařík, který v sedle bílé klisny Night Magic vyhrál podruhé Velkou cenu Badenu a připsal si zřejmě svůj největší životní úspěch.

Pětáctiletý rodák z Radotína nahradil v sedle úřadujícího německého koně roku Madara Károlyho Kerekese, jenž se ve čtvrtku zranil při kondičním běhu. Minařík svou šanci nepustil a v dostihu dotovaném čtvrt milionem eur se prosadil lehce o necelé dvě délky před domácím veteránem Quijane a britským favoritem Cavalrymanem. „Myslím, že to byl absolutní vrchol mé kariéry, který se bude těžko ještě s něčím srovnávat. Tohle byl nejdůležitější německý dostih a o nic jiném se tady letos už nebude mluvit. Hned několik klíčových dostihů sezony včetně derby totiž ukořistila dubajská stáj Godolphin, takže Němci náš dnešní úspěch vnímají jako obrovskou satisfakci,“ řekl Minařík serveru ihned.cz.

Minařík, který minulý měsíc dosáhl 1000. vítězství kariéry a Velkou cenu Badenu

vyhrál už před čtyřmi lety s hřebcem Princem Florim, byl součástí velkého týmového plánu. Mnichovský trenér klisny Wolfgang Figge a majitel Hans-Gerd Wernicke neváhali investovat 25 000 eur do dodatečné přihlášky hnědáka Northern Glory, aby mohl stáje favorite připravit optimální tempo. Odhad jezdců Marvina Suerlanda v roli vodiče musel být milimetrový, neboť o schopnostech čtyřleté Night Magic „prostát“ vytrvaleckou trať 2400 metrů panovaly pochybnosti, zároveň šlo také o to, aby se chtěví klisna v zadní části pole neutavila. Taktický záměr se dokonale povedl, vlně tempo zelenobílých barev stáje Salzburg se ukázalo být správným receptem. Minařík se držel velkou část dostihu na zadních pozicích a v cílové rovině vyběhl bělu na vnější straně dráhy ke zrychlení. Odpovědí mu byla raketová akcelerace, takže už 200 metrů před cílem bylo o vítězi rozhodnuto. „Je to neuvěřitelná klisna, kdysi jsem s ní jako s dvouletou vyhrál její první dostih na 1200 metrů v Drážďanech, ale dnes to bylo samozřejmě něco jiného. Navíc v nebyvalé

atmosféře: závodisti Baden Baden úspěšně zahájilo novou éru pod novým pořadatelem, sázkové obraty i divácké návštěvy byly nečekaně vysoké a to se projevilo na náladě celého mítinku,“ dodal Minařík.

Český jezdec paradoxně nepošel svého zaměstnavatele Petera Schiergena, když porazil jeho stájovou hvězdu Quijana. Osmiletý matador se v neděli loučil s dostihovou dráhou a v sedle se stájovou jedničkou Andraschem Starkem sahal po posledním velkém úspěchu. Německá média však nyní místo něj oslavují bělu Night Magic a jejího majitele Wernickeho, který loni svou hvězdu na dražbě ve francouzském Deauville odmítl prodat za pohádkových 800 000 eur. „Je to kůň srdcí. Zda zůstane nadále v tréninku, zatím necháme otevřeně. Osobně nemám žádné chovatelské ambice, ale byl bych rád, kdyby Night Magic zůstala německému chovu,“ prohlásil majitel, který se v 50. letech vyučil ošetřovatelem koní v bývalé NDR, ale na dostihovou scénu vstoupil až před pěti lety.

Právě z www.ihned.cz

Tým z Prahy 16 úspěšně reprezentoval při extrémním závodě Náročný Dolomitenmann z pohledu účastníků

Nejdrsnější štafetový závod v Evropě Dolomitenmann v rakouském Lienzu měla i letos díky družstvu kolem Oty Zimy, člena Ski & Bike teamu Radotín, zastoupení městská část ze soutoku Berounky a Vltavy. Tým z Radotína obsadil ze 110 týmů 42. místo. Atmosféru závodu nejlépe vystihují reporty jednotlivých účastníků.

...z pohledu běžce Milana Černého

Před desátou stojím na startu v Lienzu s malou dušičkou. Po startovním výstřelu za to čelo bere a běží totální sprint. Nikam

ramen před sebe, tak pohodlně dosáhnou na svah. Předávám Ivovi v čase něco málo přes hodinu 49 minut a je mi skvěle. Endorfiny a adrenalin zvyšují prožitky z nádherné přírody a extrémního výkonu až na hranici extáze. Red Bull Dolomitenmann je tak silná dávka emocí, že to se musí jen zažít.

...z pohledu padákaře Ivo Brabce

Přebírám štafetu a snažím se po suťovisku plném ostrých kamenů se sklonem téměř 45 % seběhnout co nejrychleji a hlavně nespádnout. Dáří se to a pak mě čeká běh do protisvahu na první padákařský start. Na nic nečekám, opřu se do šňůr a za ta léta, co létám bez pohledu nahoru na padáček, cítím, že je všechno v pořádku a jsem ve vzduchu. Následuje let podél skalního masivu, hezký pohled, na něj není čas, je třeba najít mezi přistání na „Taxer Moos“, kontrolovat padáky kolem sebe, správně používat speed systém, který urychluje padák, a současně najít správný okamžik, kdy sbalit padáčku uši a tím regulovat v pravý čas výšku. Přistání na stadionu je velkou atrakcí pro diváky, ale pro piloty padáků lehce stresující záležitost. Mně se to daří docela dobře. Jsem na zemi a teď už jen závěrečný sprint s padákem do cíle a předáním štafety odevzdání kus svého stresu dalšímu v týmu – kajakáři.

...z pohledu kajakáře Petra Cecha

Závod je specifický tím, že se musí jet na plastových lodích. Mně se podařilo sehnat jednu z nejrychlejších - Prijon Invader, téměř 20 let starý model. Soutěží se na řece Drávě až k soutoku s Iselem a ještě několik

set metrů proti jeho proudu.

Na stadion přilétá první z paragliderů a začínám být netrpělivý, kdy už se objeví ten náš. Chvilku po poledni ho konečně zahlédnu, jak se snaží ke stadionu, předáváme si štafetu a vyběhám. Atmosféra grandiózní. Blíží se brod, rychle skočit po hlavě do té studené ledovcové vody, přeplavat a se ztuhlými nohama běžet dál k depu lodí. Nohy na kost, nedá se s nimi běžet. Rychle беру loď, nasedám, беру si tzv. šprajdu a skáču dolů ze 7metrové rampy. Tlak vody při doskoku do vody mi šprajdu strhává a celá loď se plní vodou. Musím vylít kajak. Ztrácím drahocenné sekundy, ale pokračuji dál. Mezi bránami projíždím ve vlnách, jsou znát zkušenosti z dob, kdy jsem závodně jezdil slalom. Pak ale přichází únava, když se blížím k obávané kombinaci branek, kdy mě čeká vyjet zpátky 300 metrů proti proudu, dělá se mi z toho zle. Ještě rychle vylézt z lodí, přenést, znova nasedat, přejet náročnou kombinaci branek a po výběhu s lodí na břeh předávám štafetu Otovi. Opirám se o zeď a na dalších 5 minut je ruch kolem mě passé. Jen tiše odpočívám a říkám si - je to za mnou.

...z pohledu bikaře Oty Zimy

Bikeři na Dolomitenmannovi jedou jako poslední. Berou pomyslný štafetový kolík od kajakáře a od chvíle předávky už jsou zraky upřeny jen na něj a jeho výkon. Je to snad jediná disciplína, kde člověk není odkázán jen na sebe, ale především také na svůj stroj, na svoje kolo, které musí být v naprosté dokonalém a připraveném stavu. Trasa této části měří necelých 25 km, do vzdálenosti tedy nice hrozného, extrém však přichází v podobě jak nastoupaných kilometrů (14,8 km) a samotným sklonem, tak i počtem kilometrů sklesaných (13,4 km) a procentem průměrného sklonu (místy až 27 %). Část trati se i kolo tlačí, popřípadě nese na zádech.

Celkově se tým ze šestnáctky umístuje na perfektním 42. místě v celkovém pořadí, v čase 5 hodin, 22 minut a 16 vteřin. V cíli ze všech naplno sála spokojenost z dosaženého úspěchu. **-jahe-**

foto: archiv Ota Zima

Radotínští účastníci drsného závodu

nepospíchám a běžím klidnější tempo. Podél trati tisíce, stovky lidí, atmosféra úžasná. Pohoda končí a začíná se strmě stoupat vyhlášenou stezkou Goggssteig s průměrným stoupáním přes 30 %. Následují brutální terény plné mokřých korytněk a skalnatých pasáží. Trat je jen tenkou stezičkou mezi stromy a později klečí. Každý krok je technicky obtížný a sklon extrémní. I světová špička zde používá chůzi, běžet je nemožné. Vyčerpávající zápas zmiňuje krásná alpská příroda a těch pár mravenců, lopoticích se svahem, nedokáže narušit majestátní velehorny a jejich klid.

Závěr opravdu stojí za to. Sklon je tak prudký, že když natáhnou ruku v úrovni

Dostihové zpravodajství V zářijových vrcholech kralovali tříletí koně

Měsíc září je v dostihovém kalendáři obdobím pro srovnávací testy tříletých koní se zástupci starších ročníků. V letošní sezóně ve třech tradičních vrcholech - na sprinterské, mlíkové a vytrvalecké vzdálenosti - stoprocentně uspěli právě reprezentanti tzv. klasického ročníku, čímž potvrdili jeho vysokou úroveň.

V rámci Dostihového festivalu 19. září se v AUTO HASE PARKU Velká Chuchle

uskutečnily dvě ze tří zmíněných zkoušek. Ve Velké ceně českého turfu PRE (2400 m) po velkém souboji se čtyřletým favoritem Maryidim triumfoval svěřenec Josefa Váni Taro s žokejem Lukášem. V Polsku narozený hnědák majitele Viktora Komárka přidal toto vítězství k zisku srpnového St. Leger a je jedním z hlavních adeptů na titul nejlepšího vytrvalce roku. Výbornou formu Vánoňových koní pak potvrdil ve Velké ceně

foto: Jiří Kurzweil

Vítězný finiš ryzky Corcovadu při Velké ceně Prahy

Prahy CK Martin Tour (1600 m) druhým místem také tříletý Malq, avšak z triumfu se zde radoval vedoucí muž trenérského šampionátu Václav Luka mladší, jenž do dostihu poslal ryzku Corcovadu, jedinou reprezentantku teprve letos založené stáje DAR manželů Kopeckých. Irská odchovaná se pod vedením žokeje Milana Zatloukala prosadila zdrcujícím finišem o půl délky v novém rekordu dostihu i dráhy, když se o šestnáct setin sekundy, jako první v chuchelské historii na mlíkové trati, dostala pod hranici 1:36.

O týden později změřili své síly nejlepší sprinteři ve Svatováclavské ceně Carlson (1200 m). V jejím cíli dokončil znamenitou letní bilanci hnědák Stáje Míkon, patřící manželům Michalcovým, Line Honey. Rodák z Hřebčiny Napajedla totiž od července slušovické výhry v dostihu třetí kategorie stále stoupal vzhůru a získával jedno vítězství za druhým. Včetně Svatováclavské ceny jich dosáhl pěti v nepřírušené řadě! Line Honey je svěřencem moravského trenéra Radima Bodláka a v jeho sedle si další významný úspěch připsal již výše jmenovaný žokej Lukášek. **(zla)**

Termínová listina Praha-Velká Chuchle 2010

17.10. - Den Klubu Dicka Francise
24.10. - 9. finále seriálu Schaumann
31.10. - 91. Cena prezidenta republiky dot. HIC & Services

Začátky nedělních dostihů vždy od 13 hodin

Lipenecký Obr po dvanácté

Pokud jste modelář, víte, co je Lipenecký Obr. Pokud jste modelář a nevíte to, doplňte si základní modelářské znalosti. Lipenecký Obr je totiž česká modelářská klasika: setkání špičkových pilotů s neméně špičkovými stroji. Pokud tedy rádi sledujete modely letadel či vrtulníků, přijďte si na své. Navíc je tento dýchánek pověstný svojí neméně kvalitní organizací podobnou řízení pásové výroby v německé automobilce. Přinášíme reportáž od jednoho z účastníků Tomáše Marka.

A tak jsme vyrazili na 12. ročník v klasickém složení týmu Tomáš a Minos. V pátek v předvečer akce. Hezky omrknout terén. Nechyběli rozlétařující se modelářští mistři, večere pro piloty ani zastaralý náčelník Marcel Hladík. Prostě vše tak, jak má být. Po krátké prohlídce terénu a zjištění, že vše potřebné na zítřejší reportáž funguje, odjíždíme načerpat energii formou spánku.

V sobotu nás pak přivítala prohrávající se oblačnost a lehké následky ranní přeháňky, jež způsobily rozbahnění části příjezdové cesty (operativně a skvěle vyřešeno vysypáním drti). Větrík ale nebyl skoro žádný a ještě v průběhu dopoledne vykouklo sluníčko.

Snídaně, rozdělení funkcí, příprava našeho komentátorského stanoviště a můžeme začít. První část show začíná v sobotu již v 10 hodin, hlavní pak od 12 hodin. Letový program byl odstartován modely Toledo Special (pilot Tábora), Pitts Python. Pak již vše fungovalo jako na drátkách. Sedm minut na letovou ukázkou, model za modelem. Stroje z klasické éry letectví, turbínové stroje, letadla civilní i vojenská. Občas nějaký ten vrtulník, ty jsou ale na Obrově poněkud nedocenené. Například Pavel Kefurt či Petr Novotný či Zdeněk Dráždil sice předvádějí, že umí létat na světové úrovni, avšak jinak skvělá show v záplavě neméně skvělých plošníků poněkud zaniká.

Nechyběli samozřejmě ani špičkové 3D piloti Jarolimek, Hrachovec nebo Pasáček. Ti dokazují, že létat jim prostě jde. Obzvláště Jiří Jarolimek byl se svým „Súčkem“ ve svém žilvu a jeho vystoupení stálo za to.

V poledne otevřel hlavní část programu pan Adánek s modelem LET 410 UVP. Tuto dokonale maketu československého do-

pravního dvoumotoráku jsme již několikrát popisovali, ale teprve letos měli možnost diváci vidět ji na Lipeneckém Obrově v letové ukázké, byť byla z důvodu technického problému s jedním z motorů relativně krátká. Stroj je to ale vskutku impozantní.

Diváci si užívali nádherného počasí a spokojeně se krmíce klobáskami si dopřávali skvělého výhledu (na piloty bylo po celý den velmi apelováno, aby se zbytečně nezdržovali v depu a nebránili tak ve výhledu divákům, a toto opatření fungovalo). Zajímavou a diváky jistě s povděkem kvitovanou novinkou byla možnost procházky depem a focení modelů. Vstup do depa byl možný po malých skupinkách, které po celý den neúnavně provádělo několik pořadatelů.

Odpoledne se pomalu nachýlilo k podvečeru, a tak po nádherných stroích Messerschmitt Me 163 Komet, Howard DGA-6 Mister Mulligan, F4 U Corsair, JAK 12 a mnohých dalších, jež bylo možno vidět během celého odpo-

foto: Tomáš Marek

Mistrovská pilotáž obřích modelů

ledne, přichází na řadu show Výzkumného ústavu valašského královského letectva. To je věru nádherná podívaná. Ono se to těžko popisuje, ale vezte, že ukáзка, která se vedou vzdušné bitvy v kraji plném výparů slivovice stojí za to. Oficiální část sobotních letových ukázek byla ukončena o šesté večerní. Osířely stánky, v nichž bylo možné celý den koupit modelářský materiál, odlét Robinson R44 neúnavně vozící letuchvě zámec po celý den.

Letošní Obr opět nezklamal. A tak nezbyvá než si přát, abychom se s Obrem a Marcelem v jeho čele potkali zase v září 2011 na jeho 13. opakování! **Tomáš Marek**

SC Radotín na začátku nové sezóny

Po letní přestávce začal naplno nový ročník soutěží všech kategorií pražské kopané. SC Radotín do nové sezóny, tak jako minulý rok, vyslal A tým mužů (Přebor Prahy), B tým mužů (pražská B třída), tak i tým dorostu, starších a mladších žáků a starší a mladší přípravky.

Radotínská kopaná disponuje i týmem předpřípravky, což jsou chlapci (i dívky), kteří ještě nedovršili 6 let věku a tudíž nemohou startovat v soutěžních utkáních. Základním cílem radotínské kopané je především konsolidace práce s mládeží a výchova nových talentů, kteří by mohli v budoucnu zasáhnout do dění ve „velkém“ fotbale. Vzhledem k nové struktuře soutěží mládeže od následujícího ročníku, kde se bude klást důraz především na výchovu a talent, nikoli na soutěživost o body do tabulky, přistoupilo vedení SC Radotín již nyní k novému způsobu výchovy a tréninkům. SC Radotín se bude nadále snažit zkvalitňovat podmínky pro sportovní aktivity nejen mládeže, ale i týmu mužů. V dnešní nelehké době, vzhledem k problematické situaci se sháněním

sponzorů, se daří toto předsevzetí alespoň částečně plnit. Do konce roku 2010 budou, mimo jiné za přispění MČ Prahy 16 a Magistrátu hlavního města Prahy, položeny základy k celkové rekonstrukci atletické dráhy (I. etapa rekonstrukce zahrnuje šest drah - 110 metrů tartanu před hlavní tribunou). Proběhla brigáda rodičů i aktivních sportovců, kteří se podíleli na zvelebení areálu, ať už celkovou kultivací, úpravou sezení na tribuně, vymalováním technické budovy, či prostým vyčištěním vnitřních prostor kabin. V neposlední řadě budou v blízké době v provozu nové a pravidelně aktualizované webové stránky www.scradotin.cz. Sportovní cíle nejsou pro nikoho na tuto sezónu stanoveny. Vlastně ano, jsou. Nejedná se však o žádný postup, udržení soutěže, či výhru o přeborníka. Svou aktivitu chceme vyvinout na osobním přístupu a koncepci práci s mládeží (a to nejen ve fotbale, ale i v atletice) a v neposlední řadě na kvalitní zázemí pro sportování všeho druhu, které nabízí Sportovní centrum Radotín.

Jan Kořínek

Anketa o titul Sportovec měsíce Prahy 16

Vítězem ankety o sportovce Prahy 16 za měsíc září se stal žokej Filip Minařík

Vítězem ankety o Sportovce Prahy 16 za měsíc září se stal Filip Minařík z Radotína, asi jeden z neúspěšnějších českých žokejů všech dob.

Filip, jezdicí posledních pár let v Německu, nejprve v srpnu v Kolíně nad Rýnem vyhrál svůj 1000. dostih ve své kariéře a poté na začátku září jako náhradník zvítězil v největším dostihu v Baden Badenu. Během své kariéry působil v Itálii, Francii, Německu a Macau.

Největšími úspěchy jsou nesporné triumfy v Ceně Evropy (Gonbarda, 2005) a Velké ceně Badenu (Prince Flori, 2006 a 2010). Celkem bodoval na více než čtyřech desítkách závodisti. Šestkrát v kariéře se mu podařilo vyhrát čtyři dostihy za jeden den, 46krát slavil hattrick. Jeho nejpřekvapivější úspěch se zrodil 30. září 1998, kdy se na vítězství Salierho vyplácel kurs 688:10.

Jestliže máte tip, že někdo úspěšně reprezentoval Prahu 16, zašlete návrh na udělení titulu Sportovec měsíce Prahy 16 na e-mailovou adresu noviny@p16.mepnet.cz. Přihláška do soutěže o udělení titulu musí obsahovat celé jméno navrženého sportovce, ročník narození, sportovní disciplínu, v níž bylo výjimečného výkonu dosaženo, včetně přesného data (den a měsíc) a v rámci jaké soutěže bylo výkonu dosaženo. Důležitá je i informace, z jaké městské části dotčený je, nebo koho reprezentoval. Rovněž prosíme o poskytnutí tel. kontaktu jak na navrhovatele, tak i na navrženého sportovce pro zjištění případného souhlasu k medializaci výkonu v Novinách Prahy 16. Podněty zasílejte v termínu do 4. listopadu 2010. Ze zaslanych tipů bude do užšího rozhodování zařazen sportovec jednak na základě dosloho množství návrhů s jeho jménem a také na základě mimořádnosti výkonu v daném sportu a věkové kategorii. Vítěz obdrží čestnou listinu se jmenováním sportovce měsíce a věcnou cenu. Těšíme se na Vaše podněty.

